

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Ioannis Evsebii Nierembergii Vita Divina, Sev Via
Regia Ad Perfectionem**

Nieremberg, Juan Eusebio

Monasterii Westphaliae, 1642

Capvt X. De admirabilibus justisque Dei judiciis, propter quæ conveniat,
ejus nos sanctissimæ voluntati conformari.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46790)

CAPVT X.

De admirabilibus justisque DEI iudiciis, propter quæ conveniat ejus nos sanctissimæ voluntati conformari.

Magni res ista momenti est; ideóque de hac voluntatis cum omnibus, ac divinâ potissimâ voluntate, conformatione agam uberius, revocabóque in memoriam justa aliqua DEI iudicia, admirabilemque providentiam, quâ, præter omnem spem & expectationem, multos è miseriis suis ereptos in felicissimum statum extulit. fit enim, ut, de quo dolent homines, quódque sibi magno futurum timent detrimento, id etiam prodesse experiantur; idque, si saperent, imprimis exercere debuissent: contraque quotidie accidit, ut non-nemo studio omni & voluntate rem quampiam confectetur, eamque sibi mirè proficiam arbitretur, quæ ipsum funditus deinde perdit, adque ipsos inferos præcipitat; aut, quod mille inferis pejus est, causam præbet Numinis offendendi.

Hæc

Hâc ratione sanitas, honor, opes, quæque omnibus istis præfertur, vita, pluribus sexcentarum miseriarum summæque infelicitatis materiam dedere: è diverso autem inualetudo, infamia, paupertas, morsque ipsa, magnæ sæpe felicitati locum fecerunt. Id tam certum est, ut nec ipsos, ut dixi, fugerit Gentiles.

Pompejo memorant ad summam felicitatem, summamque supra homines omnes celebritatem nihil defuisse, nisi quòd decennio seriùs moreretur^a: ita ut vita longior, quam in magni ipse sine dubio boni loco habuit, maximum ipsius fuerit infortunium, omniùmque fons & causa calamitarum. Alii contrà narrant, summæ felicitatis fuisse Alexandro Magno tam tempestivum obitum^b: si enim ætate longiùs processisset, Magni nomen, ob ea, quæ in Occidente aduersus ipsum moliebantur, amissurum fuisse. Vsq̃ue ad eò ad temporalium quoque bonorum incrementum facit, eorundem jactura; nihilque ad extremum æquè periculo

^a Vide Plutarch. To. 1. in Pompejo, mihi pag. 643. ^b Curt. lib. 10, cap. 9; & Raderus ibi.

culo omni vacat, tutumque ac securum est, quàm quidquid constituit disponitque Benignus & Sapiens DEVS. Verùm certioribus istud exemplis illustremus. Quid Naamano, Principi militiae Regis Syriæ, obfuit tam fœdus aspectu morbus, à DEO ipsi immissus, ad animæ corporisque salutem ampliorem? Parùm tamen patienter illum tulisse, satis ipse prodit, Elisæi Prophetæ maximè salutari responso tantoperè commotus & irritatus. Dolebat, nempe, sentiebátque graviter, tam miserè se leprâ cooperatum: verùm si ingens bonum, quod ex eâ accepturus erat, præfagire potuisset; neque ipsi, neque Syriæ Regi ad illud compensandum, opum satis fuisset. inde enim accepit salutem animæ, cum veri DEI cognitione; atque unà corporis sanitatem tam perfectam, ut prorsus mutaretur in novum hominem: ita ut corpori animæque, præ eo morbo, exoptare meliùs nihil potuisset. Paralytico quoque illi in Evangelio, malum, quo tenebatur, incomparabile fuit DEI beneficium; utpote, quod viam aperuit ad ani-

mi

mi corporisq̄ue sanitatem, longè, quàm
 umquam habuerat, integriorem. O expe-
 tenda infirmitas, tantæ caussa felicitatis, ut
 ex ipsius Christi ore audire meruerit: *Con-
 fide fili, remittuntur tibi peccata tua!* tantum
 sanè bonum numquam omnes morbi, et-
 iam duobus annorum millibus patienter
 tolerati, exæquent: præsertim cùm non so-
 lam retulerit ille salutem animæ, verùm in-
 super corporis valetudinem recuperaverit;
 eamque tam firmam, ut lecto suo, tam-
 quam si res levissima foret, sublato domum
 abierit. d

Facultatum prætereà, quas tanti homi-
 nes faciunt, jactura quàm multis insigni suis
 emolumento? Rutham paupertas sua,
 non modò præ ceteris ejusdem secum
 conditionis mulieribus ditavit; sed effecit
 hoc ampliùs, ut inter Messiaæ proge-
 nitores jurè ipsa ac verè numeretur e.
 Eadem paupertas beavit Apostolos;
 quos opibus pollentes ad tantam Chri-
 stus dignitatem numquam provexis-
 set.

E 4

d *Matth. 9, Marc' 2, Luca 5. e Ruth. cap. 2 & 4;
 Matth. 1, v. 5.*

Met^f. De Rege Manasse quid dicam? qui non exiguum aliquod bonum, sed totum regnum amisit; neque regnum modò, verùm, quæ regno potior est, libertatem: quémque capitales hostes, vinctum catenis atque compedibus, duxerunt in Babylonem. Sensit ille sanè graviter hanc tantam calamitatem. pendebat nihilo-minus hinc salus Manassis, æternùm perituri, nisi sic periisset; ut ea captivitas omnibus mundi imperiis regnisque fuerit emenda: nimirum in quâ ipse, horrendum antea peccatorum multiplicium monstrum, Rex impius & execrabilis, nôsse se cœpit, inque alium & sanctum mutatus est hominem. g

Honoris item & existimationis, quæ sanctissima hominibus cura est, amissio; salutis, aliorumque ingentium bonorum non uni causa fuit, ipsiusque quin etiam, & majoris honoris. Ignominia illa, quâ notatus fuit sanctissimus Patriarcha Iosephus; cùm, velut attentati adulterii reus, heroque infidus, in carcerem conjectus est, dolorem

ipsi

f Psal. 112 v. 7; Matth. 11, v. 25. 1. Cor. 1, v. 26 & seqq.
g 4. Reg. 21; 2. Paral. 33; Sallian. a. m. 3350 & 3392.

ipsi non mediocrem creare potuit: calu-
 mniæ tamen illæ & carcer, præcipuè aditum
 illi patefecerunt ad summos istos honores,
 quando totius deinceps Ægypti cum am-
 plissimâ potestate Prorex, in ore oculisque
 fuit omnium, & gloriâ commoditatibus-
 que aliis inde innumeris, supra votum ab-
 undavit ^h. Adeò frequenter morbum, de
 quo tantoperè dolemus; jacturam fortuna-
 rum, quam sic deflemus; libertatis amissio-
 nem, quâ ita movemur; laudis obtrectatio-
 nem, quæ tam graviter animum sauciat, re-
 ferre DEVS solet & ordinare ad majus bo-
 num: neque bonum qualecumque; sed e-
 jusdem planè generis, hoc est, ad sanitatem
 firmiorem, ad opes majores, ad fortunam
 secundiorem, ad honores ampliores, & in
 quo sunt omnia, ad felicitatem sempiter-
 nam.

Illud è contrario non rarò contingit; ut,
 unde insolescunt, seque aliis præferunt
 mortales, inde detrimenta eorumdem ma-
 xima, infelicitasque existat. Amanum favor
 & benevolentia Regis, immensæ opes, ce-
 tero-

E 5

^h Genes. 39, & 41.

terorúmque omnium cultus superbissimè efferebant : quæ si attentius ille considerâsset , reperisset utique , nullam se justiore[m] aliam flendi timendique causam habere. quod non diù post eventus docuit; quando rebus omnibus, honore, opibus, gratiâ, imperio, immo vitâ ipsâ spoliatus, *suspensus est in patibulo quod paraverat Mardocheo*ⁱ. Quis hîc non admiretur judicia DEI? Quis non totus tremat horreatque ad eâ omnia, quæ propriam potissimum oblectant mulcêntque voluntatem? De Salomone quid addam? Summa gloria & divitiæ, quibus ad miraculum circumfluebat, in quantas non miserias ipsum præcipitem egerunt^k? In quàm gravia itidem mala conjecit Regem Antiochum valetudo prospera? quid ille scelerum flagitiorúmque sanus prætermisit? quanto suo aliorúmque commodo vitam omnem lecto affixus jacuisset?!

Quæ si ita esse manifestum est; si vitæ hujus bona, quódque singulari studio homines

ⁱ *Esther 3 & 7.* ^k *2 Paral. 9; 3 Reg. 11; Ecclesiastæ 2.*
^l *1 Machab. 1 & 6; 2 Machab. 9.*

mīnes expetunt, & quo impensè delectantur, eorundem bonorum consecutionem præcipuè solet impedire: si vice versâ, mala temporalia, quæ molestè adeo ferre & deplorare consuevimus, in ipsis temporalibus bonis adipiscendis mirificè nos adjuvent promoveantque; quid aliud hinc discamus, nisi omnimodam voluntatis nostræ indifferentiam? ita ut non magis hoc velimus quàm illud: non unum præ alio, quantum ad nos attinet, refugiamus; sed DEO, qui novit, quid sit melius, cuncta permittamus, hoc unicum curantes, ut voluntati ejus obsecundantes, ipsum, pro beneplacito suo, nobiscum agere sinamus, sic ut neque bona hujus vitæ appetamus, neque mala fugiamus: cùm hæc, in majora bona; ista, in maxima mala verti mutarique & possint, & soleant.

Ex hâc voluntatis indifferentiâ illud certè perpetuum commodum consequetur, ut magnâ animi pace & quiete, ab omni mœrore & tristibus sollicitudinibus liberi imperturbati que, perfruamur; tum vel

maximè, hâc cum divinâ voluntate confor-
 matione, plurimùm apud DEVM promere-
 mur. Res ex se ipsis pares sunt & æquales
 ad malum bonùmve: quorum utrum no-
 bis allaturæ sint, de eo incerti sumus. quare
 in istâ tantâ rerum confusione & pertur-
 batione, quod certius habere possumus
 remedium, quàm ut ei fidamus, nôsque to-
 trostradamus, qui ipsas intimè penetrat &
 pernoscit, nobisque vult quàm optimè
 cùm sit DEVS noster, Pater, Sponsus, Frater,
 Redemptor noster, & Omne Bonum no-
 strum. In Mundi hujus rebus aspiciendis,
 prudenter imitemur cæcum quempiam
 qui inter medias paludes deprehensus, &
 ignarus quo se modo indè expediat, in-
 easque incidere vehementer reformidans
 felicem se putabit, si quis ipsum oculus
 manu suaviter prehensum educat &
 extrahat. Cæcutimus ad unum omnes, in-
 terque res ipsas, velut inter scopulos &
 præcipitia, versamur miseri. quòd si jam
 clementissimus DEVS tritâ nos securaque
 viâ paret ducere; numquid meritò gaudea-
 mus? numquid maximam illi gratiam ha-

bea

beamus? numquid imprudenter aliò nos
convertamus, aliudve moliamur?

CAPVT XI.

*Continuatio materia de justis DEI
iudiciis; & periculi plenum esse, etiam
in rebus minimis, divinam negligere
voluntatem.*

Considerationis & timoris justorum
DEI iudiciorum, non unicus iste dum-
taxat fructus esse debet, ut divinæ nos Ma-
jestatis suæ beneplacito usquequaque con-
formemur; verùm, ut in omnibus, etiam
minimis actionibus nostris, sanctissimam
ejus voluntatem perficiamus, ne digitum
quidem, nisi ipsi placendi studio, moven-
tes. Quâ in re juerit illud advertisse; Infi-
nitam DEI Sapientiam multa magnâque
cum temporalia tum æterna bona ita dispo-
suisse, ut ea à nostrâ voluntatis suæ in re-
bus minimis adimpletione voluerit depen-
dere: id quod admirabile est, & arcanum
divinæ providentiæ mysterium. Quare
E 7 gran-